

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: O. B.**, zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, Ostrava 1, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2011, č. j. MSK 204734/2010, sp. zn. DSH/47218/2010/Now 067.1 V10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2012, č. j. 58 A 10/2011 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2011, č. j. MSK 204734/2010, sp. zn. DSH/47218/2010/Now 067.1 V10. Tímto rozhodnutím žalovaný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), a § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal rozhodnutí vydané Magistrátem města Havířov, odborem vnitřních věcí (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 11. 2010, č. j. OVV 1-Mich-RD732-10-112051-10, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy podle ustanovení § 23 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterých se měl dopustit tím, že jako řidič nákladního motorového vozidla zn. Avia 75-L, RZ: PUB 2612:

1) Dne 13. 4. 2010 v 9.00 hod. při kontrole policisty v obci Havířov, silnice č. I/11, odpočívadlo ve směru jízdy od Ostravy, nepředložil za kontrolované období od 16. 3. 2010 do 13. 4. 2010 záznamové listy nebo ručně vedené záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku nebo potvrzení zaměstnavatele o činnosti řidiče za dny 20. 3. - 21. 3. 2010, 27. 3. - 28. 3. 2010, 3. 4. - 5. 4. 2010, 10. 4. - 11. 4. 2010, čímž měl porušit čl. 15 odst. 7 Nařízení Rady EHS č. 3821/1985, o záznamovém řízení v silniční dopravě (dále jen „nařízení č. 3821/1985“).

2) Dne 24. 3. 2010 řídil uvedené motorové vozidlo na blíže nezjištěném místě v době od 6.16 hod. do 15.05 hod. po dobu 6.53 hodin, přičemž nedodržel bezpečnostní přestávku, čímž měl porušit čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 561/2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti, týkajících se silniční dopravy (dále jen „nařízení č. 561/2006“).

3) Dne 25. 3. 2010 řídil uvedené motorové vozidlo na blíže nezjištěném místě, v době od 6.43 hod. do 14.23 hod. po dobu 5.34 hod., přičemž nedodržel bezpečnostní přestávku, čímž měl porušit čl. 7 Nařízení č. 561/2006.

4) Dne 29. 3. 2010 řídil uvedené motorové vozidlo na blíže nezjištěném místě v době od 6.30 hod. do 14.13 hod. po dobu 5.15 hodin, přičemž nedodržel bezpečnostní přestávku, čímž měl porušit čl. 7 nařízení č. 561/2006.

5) Dne 30. 3. 2010 řídil uvedené motorové vozidlo na blíže nezjištěném místě v době od 19.25 hodin dne 30. 3. 2010 do 3.39 hodin dne 31. 3. 2010 po dobu 5.17 hodin, přičemž nedodržel bezpečnostní přestávku a nevedl stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, jelikož chybně vyznačil datum vyjmutí záznamového listu ze záznamového zařízení, kdy jako den vyjmutí uvedl den 30. 3. 2010, čímž měl porušit čl. 7 nařízení č. 561/2006 a čl. 15 odst. 5 písm. b) nařízení č. 3821/85.

6) Dne 14. 3. 2010 v 9.00 hod. v obci Havířov, silnice I/11, odpočívadlo ve směru jízdy od Ostravy, při přepravě nebezpečných věcí podle právního předpisu nezajistil označení vozidla, neměl vozidlo vybaveno lopatou a zaplombovaným hasicím přístrojem, jakožto povinnou výbavou vozidla, čímž měl porušit čl. 8.1 všeobecné požadavky na dopravní jednotky a její vybavení podle Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí „ADR“.

Za uvedené jednání byla stěžovateli uložena podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a § 23 odst. 2 s přihlédnutím k ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích pokuta ve výši 3 000 Kč, jakož i povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu změnil a to tak, že v části rozhodnutí týkající se skutku, kdy měl stěžovatel jako řidič nákladního motorového vozidla zn. Avia 75-L, dne 14. 3. 2010 v 9.00 hod. v obci Havířov, silnice č. I/11, odpočívadlo ve směru jízdy od Ostravy, při přepravě nebezpečných věcí podle právního předpisu nezajistit označení vozidla, čímž měl porušit čl. 8.1-všeobecné požadavky na dopravní jednotky a jejich

pokračování

vybavení podle Evropské dohody o mezinárodní silniční přepravě nebezpečných věcí (dále jen „ADR“), a naplnit tak skutkovou podstatu přestupku podle § 23 odst. 1 písm. g) zákona o přestupcích, rozhodnutí zrušil a řízení vedené o tomto skutku zastavil. Ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Krajský soud nejprve shrnul žalobní námitky stěžovatele, který namítal procesní vady a porušení práva na spravedlivý proces. Dle názoru stěžovatele bylo rozhodnutí žalovaného zmatečné a nepřezkoumatelné, což spatřoval zejména ve výroku rozhodnutí žalovaného, který neposkytoval jednoznačnou interpretaci. Nesrozumitelnost výroku spatřoval zejména v tom, že neví, o jakém skutku bylo řízení zastaveno a za které jednání byl naopak shledán stěžovatel vinným.

Porušení práva na spravedlivý proces pak spatřoval stěžovatel v tom, že správní orgán prvního stupně konal ústní jednání dne 1. 11. 2010 bez jeho účasti, i když se řádně omluvil a požádal o jeho přeložení ze zdravotních důvodů. Stěžovatel dále tvrdil, že jemu vytýkané jednání v celém rozsahu popřel a že se žádných přestupků nedopustil. Dokazování se mu jeví jako neúplné, přičemž správní orgán měl vyslechnout zasahující policisty.

Krajský soud podrobně zrekapituloval relevantní skutečnosti a důkazy plynoucí ze správního spisu a poté se vypořádal s jednotlivými námitkami. K otázce dokazování soud uvedl, že v daném případě byly přestupky prokázány listinnými důkazy. Skutková stránka byla objasněna jednoznačně a beze všech pochyb. Výslech policistů tedy nebyl pro zjištění skutkového stavu potřebný. Ostatně vůči správnosti obsahu listin stěžovatel neuplatnil žádné námitky.

Krajský soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že výrok je srozumitelný, žalovaný se podrobně zabýval jednotlivými skutky, které byly vymezeny v rozhodnutí jednoznačně, a posoudil i přiměřenost uložené sankce. Žalovaný vypořádal veškeré odvolací námitky a rozhodl tak o celém předmětu řízení. Pro úplnost soud uvedl, že jednání stěžovatele naplňuje i materiální stránku přestupku – společenskou škodlivost, tj. že porušený zájem chráněný zákonem je společensky nežádoucí.

Právo na spravedlivý proces stěžovatele porušeno nebylo. Omluvu stěžovatele z ústního jednání ze dne 1. 11. 2010 soud nepovažoval za včasnou a dostatečnou. Jednání nařízené na 1. 11. 2010 bylo již třetím jednáním, ze kterého se stěžovatel omluvil. Termín lékařského vyšetření, pro které se stěžovatel omlouval z jednání, byl stěžovateli sdělen dne 26. 10. 2010, avšak již dne 11. 10. 2010 stěžovatel převzal předvolání k nařízenému jednání. Stěžovatel tak mohl dohodnout s lékařem jiný termín vyšetření, který by se nekryl s ústním jednáním u správního orgánu.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že jedním z aspektů spravedlivého rozhodnutí je povinnost soudu vypořádat se v odůvodnění se všemi vznesenými námitkami účastníků. Stěžovatel tvrdí, že již v žalobě namítal, že mu nebyla dána po skončení dokazování před správním orgánem prvního stupně možnost seznámit se s podkladovými materiály a před vydáním rozhodnutí navrhnout důkazy a přednést závěrečné stanovisko. Dle stěžovatele tuto námitku krajský soud zcela pominul.

Stěžovatel má za to, že uvedená námitka je důvodná a na jejím základě měl krajský soud žalobě vyhovět a zrušit správní rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel poukazuje na to, že je povinností správního orgánu po skončení dokazování vyzvat účastníka řízení k seznámení se s podkladovými materiály, k důkazním návrhům a přednesu závěrečného návrhu před vydáním rozhodnutí. Taková výzva dle stěžovatele musí být vůči účastníku správního řízení učiněna vždy až po skončení dokazování a tento postup nelze nahradit výzvou obsaženou v oznámení o zahájení správního řízení o přestupku či v jiné dříve zaslané listině. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na právní názor Ministerstva dopravy vyjádřený v rozhodnutí ze dne 23. 5. 2012, č. j. 457/2012-160-SPR/5, které k žalobě přiložil.

Stěžovatel také setrvává na námitce, že správní orgán prvního stupně měl jeho omluvu z ústního jednání nařízeného na 1. 11. 2010 uznat jako důvodnou a stanovit nový termín ústního jednání. Krajský soud dle stěžovatele v napadeném rozsudku spekuluje o tom, že si stěžovatel mohl sjednat jiný termín lékařského vyšetření tak, aby nedošlo ke kolizi s ústním jednáním, avšak ničím tento spekulativní závěr nedokládá. Správní orgán měl k zachování spravedlivého procesu vyhovět stěžovatelově omluvě a ústní jednání dne 1. 11. 2010 nekonat.

Stěžovatel namítá, že dokazování před správním orgánem nebylo úplné, jelikož nebyli vyslechnuti zasahující policisté a z úředních záznamů vycházet nelze. Stejně tak je dle stěžovatele na posuzovanou věc plně aplikovatelné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, sp. zn. 6 As 54/2009.

Závěr krajského soudu, že došlo k naplnění materiálního znaku přestupku v podobě společenské škodlivosti, stěžovatel nesdílí. Zdůrazňuje, že dle příslušných norem Evropského hospodářského společenství je nutné učinit přestávku po jízdě trvající 4 hodiny a 30 minut. V jeho případě jízda bez přestávky činila 5 hodin 15 minut nebo 5 hodin 17 minut, a proto nedošlo k narušení jeho bdělosti a ohrožení dalších účastníků silničního provozu. Kriminalizovat takové jednání v rámci správního práva trestního je dle stěžovatele přepjatým formalismem.

Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Námitka stěžovatele, že mu po skončení dokazování před správním orgánem prvního stupně nebyla dána možnost seznámit se s podklady, navrhnout důkazy a přednést závěrečnou řeč, byla součástí rozsáhlejší žalobní námitky napadající samotné

pokračování

konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti. S touto námitkou se soud vypořádal na str. 26 odstavec první napadeného rozhodnutí.

K námitce týkající se povinnosti vyzvat účastníka řízení k seznámení se s podklady až po skončení dokazování, nikoli v rámci dříve zasílané písemnosti, žalovaný uvádí, že není přípustná, jelikož nebyla uplatněna v žalobě. K podkladu v podobě výše uvedeného rozhodnutí Ministerstva dopravy, na které stěžovatel v této souvislosti odkázal, žalovaný uvádí, že je závazné pouze pro účastníky konkrétního řízení. Dle žalovaného námitka vztahující se k omluvě z ústního jednání byla již dostatečně vyřešena před soudem.

K otázce výsledku policistů trvá žalovaný na tom, že úřední záznamy nebyly použity jako důkaz a že výslech policistů byl pro zjištění skutkového stavu nadbytečný. V souvislosti s námitkou stěžovatele týkající se materiálního znaku přestupku v podobě nedodržení bezpečnostní přestávky uvádí žalovaný, že tato námitka není přípustná, neboť nebyla uplatněna již v žalobě.

Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatel v replice na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti stále setrvává na stanovisku, že již v žalobě namítal, že nebyl po provedení ústního jednání vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim. V dané problematice stěžovatel opakovaně odkazuje na výše uvedené rozhodnutí Ministerstva dopravy, avšak poukazuje i na úpravu poučování v rámci civilního řízení soudního. Závěrem stěžovatel namítá, že se jedná o zásadní vadu správního řízení, pro kterou nemůže rozhodnutí správního orgánu obstát.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí krajského soudu splňuje.

Krajský soud námitku stěžovatele ohledně nemožnosti seznámit se s podkladovými materiály a možnosti vyjádřit se k nim neopomenul. Tato námitka byla vypořádána v rámci posuzování neúčasti stěžovatele při ústním jednání. Soud vzhledem k okolnostem

projednávané věci dospěl k závěru, že právo stěžovatele na spravedlivý proces nebylo porušeno, když stěžovatel byl opakovaně vyzván k účasti na jednání správního orgánu prvního stupně, a k uplatnění práva vyjádřit se k věci a navrhopat důkazy, avšak tohoto práva nikdy nevyužil.

Pokud jde o určení okamžiku, ke kterému má být osoba obviněná z přestupku vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k vyjádření se k nim, pak zásadním ustanovením v této otázce je § 36 odst. 3, věta první, správního řádu. Ve smyslu uvedeného ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Výzva správního orgánu účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, by měla mít písemnou formu, už jen proto, aby mohl správní orgán zpětně prokázat, že toto právo účastníků řízení nezkrátil. Výzva účastníkovi nebo účastníkům řízení, aby se vyjádřili k podkladům rozhodnutí, však může být spojena a zpravidla tomu tak bývá, s oznámením o zahájení řízení z moci úřední nebo s jinou relevantní písemností. Je tomu tak v jednoduchých věcech, kde neprobíhá rozsáhlé shromažďování podkladů rozhodnutí (srov. VEDRAL, J., *Správní řád komentář*. 2 aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 402-405.). Tam, kde naopak rozsáhlé shromažďování podkladů probíhá, je zcela logické, že se k těmto podkladům obviněný z přestupku vyjádření až poté, kdy byly správním orgánem shromážděny.

V právě posuzovaném případě bylo správní řízení zahájeno doručením příkazu o uložení pokuty dne 8. 7. 2010. S ohledem na to, že stěžovatel podal odpor, bylo na 17. 8. 2010 nařízeno ústní jednání. K tomuto jednání byl stěžovatel předvolán, přičemž předvolání k ústnímu jednání doručené stěžovateli dne 27. 7. 2010 obsahovalo výzvu k uplatnění práv dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Z tohoto jednání se stěžovatel omluvil.

Stejný postup následoval i u dalších dvou předvolání k ústnímu jednání, doručených stěžovateli postupně dne 25. 8. 2010 a dne 11. 10. 2010, přičemž v každém byl výše uvedeným způsobem stěžovatel vyzván k uplatnění svých procesních práv.

Zdejší soud má za prokázané, že stěžovatel byl opakovaně písemně informován o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž ze spisového materiálu je zřejmé, že se jednalo o skutkově jednoduchou věc, bez nutnosti provádění rozsáhlého dokazování. Ve spisu je založen protokol o kontrolním zjištění, který stěžovatel podepsal bez uplatnění jakýchkoli námitek, kontrolní seznam, záznamové listy, fotodokumentace pořízená z místa přestupku. Dále je nutno připomenout, že v žádné z fází řízení, tj. ani v odvolání, ani v žalobě, se stěžovatel žádným konkrétním způsobem nevyjádřil k provedeným důkazům, ani je nijak nezpochybil. Stěžovatel kromě výslechů policistů nenavrhl žádné doplnění spisového materiálu a jeho námitka tak zcela postrádá konkrétní obsah. Stěžovatel kromě obecných tvrzení žádné konkrétní dopady, které jím tvrzené porušení procesních práv mělo způsobit, soudu nenabídl.

Stěžovatelem předkládané rozhodnutí Ministerstva dopravy, týkající se jiného subjektu a jiného skutkového stavu, je povahou individuálním správním aktem, který je závazný toliko pro účastníky předmětného správního řízení (*tj. inter partes*). V této

pokračování

souvislosti je vhodné připomenout, že v uvedené věci nebyla uznána jednou uplatněná omluva z ústního jednání a toto jednání bylo včetně výsledků svědků prováděno bez účasti obviněného. Závěry zde uvedené proto nelze zobecňovat a aplikovat bez dalšího na jinou skutkovou situaci.

V nyní projednávané věci je totiž zřejmé, že stěžovatel se ústnímu jednání účelově vyhýbal. Z obsahu správního spisu zdejší soud ověřil, že stěžovatel převzal v pořadí třetí předvolání k ústnímu jednání dne 11. 10. 2010, termín lékařského vyšetření mu byl sdělen dne 26. 10. 2010, od 27. 10. 2010 do 29. 10. 2010 byl stěžovatel na služební cestě, omluva z jednání byla doručena správnímu orgánu dne 1. 11. 2010. Zdejší soud se ztotožňuje s odůvodněním krajského soudu, který srozumitelně uvedl, proč nepovažuje omluvu stěžovatele za včasnou a náležitou. Již 11. 10. 2010 stěžovatel prokazatelně věděl o termínu ústního jednání, a proto si mohl lékařské vyšetření sjednat na jiný termín než 1. 11. 2011. Tvzení stěžovatele, že tak nemohl učinit, neboť trpěl nesnesitelnými bolestmi, nevyznívá příliš věrohodně, když byl jako řidič způsobilý vykonat bezprostředně před plánovaným ústním jednáním několikadenní pracovní cestu. Z výše uvedeného nelze považovat omluvu stěžovatele za bezodkladnou. Lze jen dodat, že v postupu stěžovatele je možné spatřovat účelovou snahu neustále posouvat termín ústního projednání přestupku a tímto postupem zmařit možnost projednání přestupku. Nejvyšší správní soud má za to, že všechny komponenty práva na spravedlivý proces byly zachovány, zůstaly však nevyužity díky procesní strategii stěžovatele.

K námitce stěžovatele, že dokazování nebylo úplné, neboť nebyli vyslechnuti stěžovatelem navrhovaní policisté, zdejší soud uvádí, že tuto námitku nesdílí. Odkaz stěžovatele na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 6 As 54/2009 - 90, není pro tuto věc případný. V uvedeném rozhodnutí byl jediný podklad pro rozhodnutí správního orgánu úřední záznam, jenž sám o sobě nemůže sloužit jako dostatečný důkazní prostředek, a tak bylo nutné vyslechnout i zasahující policisty.

V právě posuzovaném případě byl totiž skutkový stav věci objasněn jednoznačně a beze všech pochyb prostřednictvím listinných důkazů; především protokolem o provedení kontroly (stěžovatel podepsal bez uplatnění jakýchkoli námitek), kontrolním seznamem, záznamovými listy i pomocí fotodokumentace pořízené z místa přestupku. Z výše uvedeného je zřejmé, že správní orgán měl dostatek důkazů pro objasnění skutkového stavu. Lze se tak ztotožnit se závěrem krajského soudu, dle kterého by výslech zasahujících policistů byl v tomto konkrétním případě nadbytečný. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v právě projednávané věci díky charakteru přestupků (překročení doby řízení, nedodržení bezpečnostní přestávky, nevybavení vozidla povinnou výbavou) byly postačující zajištěné listiny i fotodokumentace, a proto by výslech zasahujících policistů nepřinesl žádné nové zásadní skutečnosti.

K námitce stěžovatele týkající se nedostatku materiálního znaku přestupku zdejší soud uvádí, že stěžovatel výše uvedenou námitku neučinil předmětem přezkumu v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti tak pouze reaguje na jednu dílčí pasáž napadeného rozsudku, kde krajský soud konstatoval naplnění materiálních znaků přestupků, avšak učinil tak zcela nad rámec rozhodovacích důvodů.

Tato námitka stěžovatele nemá vliv na posouzení důvodnosti kasační stížnosti, avšak Nejvyšší správní soud pro úplnost v obecné rovině uvádí, že doba řízení je stanovována předpisy Evropské unie s ohledem na dlouhodobou praktickou zkušenost, že většina dopravních nehod je zapříčiněna právě únavou řidičů. S ohledem na okolnost, že dopravní nehody nákladních aut mohou vést k velmi závažným důsledkům v podobě ohrožení života, zdraví či majetku, tak k ochraně právem chráněných zájmů, je velice žádoucí, aby stanovená doba řízení nebyla řidiči překračována (zdejší soud připomíná, že v projednávané věci šlo o překročení povolené doby o 45, resp. 47 minut). V této souvislosti je na místě podotknout, že společenská škodlivost tohoto jednání nedosahuje takové intenzity, aby byla sankcionována trestním právem, které představuje tzv. ultima ratio při postihu jednotlivce za protiprávní jednání, avšak je jistě žádoucí tuto společenskou škodlivost postihovat v rámci trestání správního.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu